

Unelmista totta

- sapattivuotena teatteritaidetta

*"Oikeinko totta", "Meinaatko vaihtaa alaa",
"Mahtavaa, taitaa olla sun juttus",
"Mitäs sun miehes sanoo?",
"Sinähän oot kyl aina tykänny tommostesta!"*

Tällaisia kommentteja sain ystäviltä ja tuttavilta, kun kerroin heille pyrkiväni opiskelemaan Etelä-Pohjanmaan Opistolle teatteritaidetta. Olen 42-vuotias hammashoitaja ja olen saanut tehdä haastavaa ja antoisaa työtä likimain 18 vuotta. Olen aina rakastanut teatteria ja jo lapsena olen ollut mukana näytelmäkerhoissa yms. Myöhemmin olen saanut olla mukana Kristillisen teatteriyhdistyksen joissain produktionissa ja näin harrastaa itselleni rakasta alaa.

Viime keväänä sain sähköpostilla ilmoituksen opistolla alkavasta teatteritaiteen linjasta. Seuraavana yönä ei meinannut uni tulla silmään ja ankara ajatustyö lähti käyntiin. Mitä jos...vaikka...sapattivuosi...

Ajatus ei jättänyt minua rauhaan vaan keskustelin perheen kanssa ja kysyin mielipidettä, että mitä jos lähtisin opiskelemaan. Kannatusta asialle oli, joten seuraavaksi keskustelin työnantajani kanssa. Kaikki olivat asialle myönteisiä, joten hakemus sisään ja odottelemaan kutsua pääsykokeisiin! Ja kyllähän se opiskelupaikka aukesi.

Opiskelu on anniltaan vastannut odotuksiani. Opiskelupaikkana Etelä-Pohjanmaan Opisto yllätti positiivisesti. Opiskelijat ovat iloisia ja reippaita, tervehtivät toisiaan ja ilmapiiri on hyvä ja kotoinen. Henkilökunta on mukavaa ja välitöntä. Kurssitarjonta on monipuolista, joten sieltä löytyy varmasti jokaiselle tiedonjanoiselle, uuden etsijälle ja itsensä kehittäjälle oppimiskokemuksia ja jyviä elämää ja tulevaisuutta varten.

Olen miettinyt, että meillä kaikilla, iästä riippumatta on unelmia ja haaveita. Minkä elämässään katsoo arvolliseksi, siihen yleensä löytyy aikaa, tahtoa ja mahdollisuus. Minä toteutin unelmaani ja valitsin teatterilinjan, mikä on sinun unelmasi?

Marja Mäkelä

Teatteritaiteen linjan opiskelija